

La o cafea

Alina Cristian

La o cafea

Era o zi de toamnă, de septembrie
Când m-am oprit la o cafenea, să beau o cafea
M-am așezat tăcut lâng-o fereastră,
Să văd cum viața trece-ncet prin fața mea...
Deodată norii au început să geamă
Și ploaia s-a dezlănțuit
Atunci eu te-am zărit pe tine,
Prin geamul mic, puțin cam prăfuit...
Mergeai prin ploaie, ca o floare rară,
Dar ploaia te-a băgat la adăpost,
Căci ușa cafenelei dintr-o dată,
A scârțâit și-atunci mirat am fost...
Tu ai pășit sfios ca ghiocelul,
Ți-ai scuturat buclele de aur, într-un mod sfios,
Eu te priveam tăcut, ca într-o transă,
Gândind în sinea mea: "o Doamne, ce înger blond frumos!"
Și am sorbit tăcut cafeaua mea amară,
Dar ochii către tine mi-au zburat din nou,
Te-ai așezat timidă la o masă,
Tu m-ai privit, eu te-am privit ca fermecat
Și ochii parcă ni s-au îmbrățișat...
În cafenea eram doar noi și ploaia,
Ploaia, ce tot spăla orașul mic cu ea
Și nimeni nu trecea prin geamul vieții,
Poate că timpul s-a oprit în urma ta?...
Priveam cafeaua și-mi spuneam,
Că ești un înger coborât în ceașca mea,
Sorbeam puțin, câte puțin,
De teamă să nu dispari...
Deodată ploaia s-a oprit, tăcere se făcu pe dată
Și soarele a răsărit timid
Și parcă avea surâsul tău, de înger-fată...
Te-ai ridicat ușor, ca fulgu-n zbor
Și-atunci eu ți-am văzut marea albastră în privire,
O față blândă, albă, de înger frumos,
Tu ai zâmbit ștrengar și ai plecat, fără nici o șovăire...
Eu am rămas vrăjit de-a ta prezență îngerească
Și-am reprivit fereastra, sperând că o să apari,
Dar în cafeneaua veche miroase a lăcrămioare
Și-acest miros dulceag de puritate și mii de întrebări,
E tot ce îngerul blond a lăsat în urma sa.